

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Socialministerens brev er modtaget i Kommunernes Landsforening; det fremgår af det sidste nummer af Danske Kommuner, hvor to økonomer har skrevet en artikel under overskriften »Skal – skal ikke«. Jeg vil bare prøve at læse, hvad de skriver:

»Udviklingen på børne- og ungeområdet har i en lang årrække været styret af de faglige personer, der arbejder på området. Denne udvikling skal erstattes af en proces, hvor det er politikerne, der udstikker rammerne for, hvad de mener er et acceptabelt toleranceniveau for de sårbare børn og unge, der er i kommunen. Toleranceniveauet anvendes i denne sammenhæng som et udtryk for det mindste niveau, som kommunens politikere vil acceptere, at børn og unge med særlige behov skal leve under, før kommunen griber ind.«

Er det så stadig muligt at fastholde postulatet om, at det er faglighed, der afgør det her?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Hvis der er noget, der er brug for, så er det jo netop, at kommunalpolitikere lægger en politik på området, at de tager stilling til: Hvad er vores indsats på området, og hvordan forebygger vi allerbedst? Det er vigtigt, at de lægger en linje, som forvaltningen så kan bruge til at vide, hvilken linje de skal lægge for dagen i sagsbehandlingen.

Jeg synes, at der om noget er brug for, at man netop lokalt tager stilling til: Hvad er det, vi vil på det her område? Og jeg tror, at det kan være med til at sikre et kvalitetsløft, fordi man bliver meget mere bevidst om at følge op på: Hvordan går det egentlig med initiativerne på det her område?

Det er den erfaring, jeg også er opmærksom på kommer fra kommuner, der faktisk på grund af dårlige eksempler har lagt deres politik om og er blevet meget mere bevidste om at forebygge og bruge andre redskaber end de traditionelle i forhold til at hjælpe en familie af med dens problemer.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg synes alligevel, det er påfaldende, hvis det slet ikke giver fru Eva Kjer Hansen stof til eftertanke. Man skriver jo direkte, at det indtil nu har været præget og båret af faglige vurderinger,

faglige vurderinger af fagfolk, der siger: Hvad er bedst for det her barn? Det skal nu erstattes – det er jo det, der står i teksten: at det skal erstattes – altså der skal noget andet ind i stedet for det, der har været indtil nu, nemlig faglige vurderinger, og det skal være politisk styring og vel at mærke økonomistyring.

Jamen så er det jo ikke længere hensynet til mennesket, hensynet til barnet, der bærer det her. Så er det rå økonomi, der bestemmer, om de mest udsatte børn, vi har, skal have et tilbud eller ej.

Er vi virkelig blevet så fattige?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg er uenig med hr. Villy Søvnal i, at det, der har præget sagsbehandlingen på anbringelsesområdet indtil nu, har været den ypperste faglige vurdering. Tværtimod synes jeg, der er rapport på rapport, der viser, at fagligheden ikke har været i toppen, og at man faktisk har forsømt mange ting på det her område.

Det er jo det, vi nu vil gøre noget ved i Venstre. Vi vil netop sætte fokus på indholdet, på fagligheden, gennem en anbringelsesreform.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Det var sidste spørgsmål.

Så er det hr. René Skau Björnsson som ordfører.

René Skau Björnsson (S):

Socialdemokraterne er enige i de intentioner, som forslaget her fra Det Radikale Venstre udtrykker. For Socialdemokraterne kommer mennesket altid før systemet, og derfor deler vi forslagsstillernes bekymring over forholdet mellem økonomiske hensyn og barnets tarv, når vi taler anbringelsessager.

Vi har et ønske, et stærkt ønske om at få ændret de nuværende forhold, så vi får styrket kontinuiteten i anbringelsessagerne til gavn for barnet. I dag kræver det desværre et meget stærkt ungt menneske at komme igennem systemet som et helt menneske. Det må kunne gøres bedre.

Kommunerne er så pressede på pengepungen, at det begynder at lugte af kassetænkning, når de tager børn og unge hjem fra institutioner og de plejefamilier, de er i, og siger, at de vil styrke indsatsen i hjemmene i stedet for. Vi har for nylig kunnet læse i aviserne, at mange opholdssteder for udsatte børn og unge er luk-